

Fuglinszky Ádám köszönőbeszéde a Pro Notariis Hungariae – A magyar közjegyzőkért díj átvétele alkalmából 2021. október 22-én:

**Tisztelt Elnök Úr, Tisztelt Elnökség, Tisztelt Közjegyzői Kar,
Kedves Kollégák!**

Mindenek előtt hálásan köszönöm a nagyvonalúságukat, hogy nekem ítelték a *Pro Notariis Hungariae - A magyar közjegyzőkért* díjat. A szakmai életemben aligha tudok elképzelni ennél nagyobb megtiszteltetést, mint amikor jogász kollégáim egy az igazságszolgáltatás részét képező teljes hivatásrend nevében, szigorúan szakmai alapon ilyen magas elismerésben részesítenek.

Meglepett és nagy örömet szerzett a hír. Egy kedves kari kollégám mondta, hogy ha valaki elvárja, hogy kitüntessék, illetve hogy valamilyen díjat kapjon, az már önmagában elég ok arra, hogy soha ne kapja meg azt. Igaz. Ám ebből még nem következik a fordítottja, hogy tudniillik, akinek nincsenek ilyen várakozásai, annak mindenképpen díjazottnak kell lennie.

A hír és a díj elnevezése (*Pro Notariis Hungariae - A magyar közjegyzőkért*) hallatán az ötlött fel bennem: a Közjegyzői Karral folytatott sokszínű együttműködést én mindig úgy éltem meg, hogy milyen sokat kaptam, mennyit gazdagodtam általa; minden alkalommal örömmel vettem bele magam a közös munkába, s nem úgy tekintettem magamra, mint aki most éppen áldozatosan tett vagy tesz valakiért. Köszönettel tartozom az inspiráló együttműködésért, a jó szakmai-kollegiális, nem ritkán már-már baráti kapcsolatokért. Következésképpen *prima facie* nem én érdemlek mindezért elismerést, hanem fordítva: a Közjegyzői Kar.

Ez a gondolat nem hagyott békén, s ezért sorra vettem a Közjegyzőkkel folytatott együttműködés egyes állomásait. A közös munka 2013-ban vette kezdetét az új Ptk. kapcsán szervezett országos kötelmi jogi roadshow-val, amelyre mindmáig oktatói, tréneri tevékenységem egyik legizgalmasabb feladatákként, mondhatni egyik igazi fénypontjaként tekintek. Nagyon sokat tanultam ebből, mind a joganyag érdemét, mind pedig a gyakorló jogász kollégák számára tartandó képzési alkalmak módszertanát tekintve.

Nem feledem azt a szívélyes fogadtatást és igényes szakmai diskurzust, amellyel annak idején Győrben, Pécsen, Szegeden, Lillafüreden és Budapesten fogadtak. E megkeresés jelentős mértékben hozzájárult ahhoz, hogy személyemet szélesebb körben megismerte a szakma (a Közjegyzői Karon túl is), s ennek gyümölcseit a mai napig élvezem. A szakmai repülőrajtomat tehát – nyilván más lehetőségek mellett – nem kis részben éppen egy közjegyzői felkérésnek köszönhetem. S ahogy a roadshow egyik állomásán vendéglátóm – sosem feledem – a szakmai napot száguldásnak, de szerethető, adrenalin-fokozó száguldásnak nevezte, innentől kezdve tényleg nem volt megállás. Számos megkeresést, előadói felkérést kaptam a területi kamaráktól, s a közjegyzői egyesülettől. Sillabuszokat készíthettem az új Ptk. egyes szerződéséhez. A MOKK elnöksége megtisztelt azzal is, hogy javaslatot tehettem egy-egy kollokvium szakmai tartalmára és előadóra. S végül, de nem utolsó sorban, hogyan is hagyhatnám ki az öröklési rendelettel kapcsolatos két közös projektünket, a MOKK-kal közösen megrendezett két nagyszerű nemzetközi konferenciát, amelyeket Nélkületek nem tudtunk volna megszervezni úgy, hogy végül mindkét EU-s pályázat kapcsán még a fényes ám egyszersmind szigorú tekintetű Európai Bizottság összegző értékelése is a magyar fél rendezvényeit emelte ki, s ítélte a legjobbnak az összes konzorciumi partner közül.

S mindez úgy történt, hogy természetesen, szervesen építkeztünk együtt, minden erőlködés és sallang nélkül. Vagy ami, ha lehet, még fontosabb: amikor egy-egy szakmai rendezvény alkalmával egy asztalhoz ültünk az ebédnél, vacsoránál, akkor olyan természetességgel fogadtatok, hogy egy kicsit, hacsak egy-egy órára is, de magam is közjegyzőnek, *notarius honoris causa*-nak érezhettem magam.

Következésképpen tehát még egyszer, ha egyenleget vonunk, kezeimet tördelve, szoknyácskám szélét gyűrögetve, piruló orcácskámot simléderes sapkácskám mögé rejtve egy szégyellős mosollyal ismételten be kell vallanom: úgy érzem, sokkal többet kaptam Önöktől, Tőletek, mint amit és amennyit én adni tudtam. Szerénységre int mindez: s a költővel szólva, talán „*több a hírnév mint az érdem.*”

Egy korábban a térdemet operáló országosan ismert ortopéd sebész – amikor egy térdinjekció után, amelyet sajnos nem én adtam be neki, hanem fordítva történt, egy kitüntetéséről mesélt nekem – a következőket mondta: „*Tudja Ádám, a szakmai teljesítmény elismerése díj vagy kitüntetés formájában két dologra jó. Egyrészt számvetésre készíti a díjazottat. Másrészt valamelyest képes ellensúlyozni az irigykedő közészer gáncsokodásait; mert ne feledje, Ádám, a közészer perspektívájából – aki a befektetett munkát, a sok-sok lemondást, erőfeszítést soha nem irigyli, csak annak gyümölcsét – a szakmai teljesítmény és az azt nyújtó személy pusztá létezése is bűn.*” E bölcsességet kaptam tehát a porcvisszaépítő hatóanyag mellé. S valóban, nehéz a főorvos úrral vitatkozni. Jómagam nem szeretném ebben az ünnepélyes pillanatban felidézni ezzel kapcsolatos személyes tapasztalatomat. Éppen ellenkezőleg. Inkább azoknak szeretnék még egyszer, de nem elégszer, sosem elégszer köszönetet mondani, akik segítettek a pályámon, és ezáltal a részévé váltak mindannak, amit létrehozhattam, s amit elérhettem. Szerencsém van: szép számmal voltak és vannak ilyen mentorok, titkos vagy kevésbé titkos szakmai őrangyalok, a marketingben való járatlanságomat pótló önkéntes és profi kampányfőnökök.

S éppen emiatt vagyok kénytelen ezt a mai alkalmat a feje tetejére állítani, amit örömmel meg is teszek. Ugyanis nekem kellene ma este köszönetképpen díjat átadnom. Megosztanom mindazon eredményt, amellyel a Jóisten szakmai életemben megajándékozott. Megosztanom mindazokkal, akiktől sokszor váratlanul és valójában érdemeimen felül kaptam bizalmat és támogatást, ahogy most is.

Ha lenne tehát ilyen fordított díj, annak egyik első díjazottja – az intézményi kategóriában – minden bizonnyal a Magyar Közjegyzőség lenne.

Nagyon szépen köszönöm a díjat, s köszönöm, hogy meghallgattatok!

Siófok, 2021. október 22.

Fuglinszky Ádám